— znaczne obniżenie kwoty nałożonej na wnoszącą odwołanie grzywny;

— nakazanie Komisji pokrycia poniesionych przez the Dow Chemical Company w związku z niniejszą sprawą kosztów; oraz

— podjęcie wszelkich innych działań, jakie Trybunał uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na dwóch zarzutach. Zgodnie z pierwszym z nich Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo przypisując naruszenie wnoszącej odwołanie. Ze względu na to, że wnosząca odwołanie nie wywierała decydującego wpływu na DuPont Dow Elastomers (DDE), przedsięwzięcia typu joint venture z EI du Pont de Nemours and Company, nie uczestniczyła ona w popełnionym przez DDE naruszeniu. Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo dokonując błędnej wykładni związanych ze sprawą pojęć tej samej jednostki gospodarczej, jednego przedsiębiorstwa oraz wywierania decydującego wpływu. Zgodnie z drugim zarzutem Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo w zakresie dotyczącym podniesienia w celu odstraszenia o 10 % kwoty nałożonej na wnoszącą odwołanie grzywny. Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo uznając, że Komisja nie naruszyła w tym względzie zasady równości traktowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 24 kwietnia 2012 r. — Melvin West przeciwko Virallinen syyttäjä

(Sprawa C-192/12)

(2012/C 184/10)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Melvin West.

Strona pozwana: Virallinen syyttäjä (prokuratura)

Pytanie prejudycjalne

Czy do celów stosowania art. 28 ust. 2 decyzji ramowej [2002/584/WSiSW] przez „wykonujące nakaz państwo członkowskie" należy rozumieć państwo członkowskie, z którego osoba została pierwotnie przekazana na mocy europejskiego nakazu aresztowania drugiemu państwu członkowskiemu, czy też to drugie państwo członkowskie, z którego osoba ta została przekazana trzeciemu państwu członkowskiemu, do którego obecnie zwrócono się o kolejne przekazanie do czwartego państwa członkowskiego? Czy ewentualnie wymagana jest zgoda obu państw członkowskich?

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-196/12)

(2012/C 184/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, J.P. Keppenne i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur, Rada uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy regulaminu pracowniczego urzędników;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca podnosi, że Rada odrzuciła wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia dostosowującego wynagrodzenia i emerytury urzędników na mocy art. 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, chociaż z bezwzględnie wiążących norm tego przepisu wynika, że metoda corocznej waloryzacji wspomnianych wynagrodzeń i emerytur stanowi automatyczną procedurę, niepozostawiającą Radzie żadnego zakresu uznania. Wspomniany przepis nakłada na Radę obowiązek przyjęcia wniosku Komisji do dnia 31 grudnia bieżącego roku. Zdaniem skarżącej Rada nie była uprawniona do uchylenia się od tego obowiązku z tego względu, że uważała, że Komisja powinna była zwrócić się do niej z wnioskiem na mocy art. 10 załącznika XI. W każdym razie merytoryczne przesłanki do zastosowania art. 10 nie zostały w 2011 r. spełnione, co wynika z dwóch sprawozdań ekonomicznych, jakie Komisja przedstawiła Radzie na jej wniosek. Rada, przyjmując decyzję 2011/866/UE [1] na mocy art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, naruszyła tym samym wymagane przesłanki instytucjonalne.